

Bloggan

Bergtóra Høgnadóttir
skrivar



ELSKI AT ELDAST

Kanska taki eg í so rívan til, men nú eg hendan dagin segði farvæl við ein starvsfelaga, sum fór úr starvi vegna aldur ... ella í holt við hitt starfsfria lívið, sum ein starvsfelagi nevndi tað, hugsaði eg: Hepni tú! Signaði, ríki tú at sleppa at gerast pensjonistur, vera væl fyri og fegnast um tilveruna!

Skil meg rætt, eg elski at arbeiða, og eg elski mítt starv. Men at hava eina góða heilsu og familju og eina ok figgjarstöðu 67 ára gomul og í stóran mun sjálv at sleppa at seta dagsskránna. ALLAR vikudagarnar. Tað er ikki at kimsa at. So jú, eg haldi, at tað er ein gáva at gerast pensjonistur. Víst er tað ein gáva og ein styrki at hava ein sterkan arbeiðssamleika, men arbeiðið má ongantið fylla alt í lívi okkara – vera tað mest týðningarmikla í lívi okkara! Ella nakað sum ger okkum meiri strongd enn gott er.

Ivaleynt umráðandi longu nú – eg eri 46 ár – ikki at telja niður til pensjónsárini, tað skal valdast, men kanska meir at hugsa: Um eg eri so heppin at eiga lív og heilsu, tá børnini eru floygd og eg gevist at arbeiða, tá eg eri 67 -ish, hvussu ynski eg so at gagnnýta dagarnar? Kanska eg verði omma, tað hevði eg elskað, ikki beint í morgin tó. Kanska eg fari at gera okkurt sjálvboðið arbeiðið. Gransking vísir, at tey sum gera sjálvboðið arbeiði, eru tey eydnusamastu. Vóni, eg orki at ganga laaaaangar túrar og fari at flenna nógv. Og lesa bókurnar eg keypi, men ongantið komi til. Men heilsan og vónin um, at eg framvegis havi nógv fólk í lívinum, sum eg elski og tey elska meg, tað er alfa og omega.

Og so er figgjarligi parturin, góðu medsysstrar, eru tit tilvitaðar um, at tit um tit arbeiða niðurstetta tíð eru nógv verri fyri figgjarliga, eisini tá tit koma til pensjónsaldur? Eg arbeiðdi sjálv niðurstetta tíð til børnini fóru í skúla, ein herlig tíð. Tað skuldi til fyri at javnvág var millum arbeiðs- og familjulív við sjómanni og tvíburum. Men um til ber av inntøku tínari – ella av inntøkuni hjá manninum – so spara upp, samsvarandi, sum arbeiðdi tú fulla tíð. Um tað á nakran

hátt ber til. Lat tað ikki koma sum ein óvæntaðan frammaná, tá tú fert undir arbeiðsfria lívið.

Eg havi mist tvær vinkonur – av krabba. Aðra gjørdist eg væl við í studentatíðini og hina gjøgnum kappróðurin. Báðar í bestu árum, tá tær noyddust at leggja árarnar inn. Tað hevur ávirkað meg, og eg eri tilvitað am, at vit ikki liva ævigt her á fold. Alt til sína tíð, og eg vóni, at eg hóast eg veruliga elski at arbeiða, eisini sleppi at uppliva arbeiðsfria lívið.

Johannes Møllehave segði í samrøðu nakað soleiðis: Jeg har talt med rigtig mange mennesker. Også mange døende mennesker. Mange har jeg hørt sige: hvis bare jeg havde arbejdet lidt mindre. Jeg har endnu til gode at høre nogen sige: Hvis bare jeg havde arbejdet mere!

Tankavekjandi ha?

Sá eina kanning herfyri, sum vísti, hvat fólk iðraðu seg um á deyðastrá. Fleiri søgdu: Eg angri, at eg ikki segði mína meining ella segði frá oftari.

Tímur tú at angra júst hatta, tá tú verður gomul? Eg tími ikki. Hoyri javnan fólk, serliga kvinnur siga: Men eri eg so ikki fitt meir, um eg sigi frá? Og fara fólk so ikki at dáma meg? Kanska onkur ikki fer at dáma teg – so be it! Vænti, enn fleiri hugsar: Ádúnnar, hon er kul at siga sína meining! Og eg vænti, at nógv fara at siga: Hasa damuna veit ein sanniliga, hvar ein hevur!

Hvørji fólk dáma tær best? Nikkudukkur, vingluskøltar ella tey, sum tú

veitst, hvar tú hevur? Halt kipp, sum eg haldi, at eg bara verði meiri og meir tilvitað um, at tey eg tími best eru tey eg kenni meg tryggja við. Tey sum eg kann kjakast við upp á tann góða mátan. Eisini vera ósamd við, men eg veit, at vit kortini eru væl. Og tey har eg veit, at prátið okkara milum verður okkara millum. Snýr seg eisini um, hvussu tú orðar teg, tær nýtist ikki at brenna brýr, hóast tú sigur tína hjartans meining.

Seligmann, ein guru handan positivu sálarfrøðina, sigur: 'Let's not look how people fight, let's look how they celebrate!'

Roootið um ein letur seg særa ov ofta, heldur enn at siga frá. Mest umráðandi man vera, at vit halda okkum sjálv vera dæmlig. Pleasragenid er framúr viðhvørt, men einsamalt má tað ongantið standa. Vit skulu jú vera ordiliga góðar til at vera tær vit eru – innast inni.

Tá eg fylti, sendi onkur mær eina mynd av einari herligari, eldri kvinnu, har stóð: When I get old, I don't want people to say: what a sweet old lady ... I want people to say: oh crap, what is she up to now! Júst so – gerandisdagurin má hava litir. Eisini tá vit ... búnast enn meir. Sum onkur hollur segði: tað snýr seg ikki bara um at leggja ár til lívið. Tað snýr seg um at leggja lív í árin.

BERGTÓRA
HØGNADÓTTIR
46 ÁR
HR LEIÐARI
HJÁ SEV

